

Наші дракони вбивають нас

Автор:

Оля Зубарева

Наші дракони вбивають нас

Оля Зубарева

Якщо Ви не прочитаете цю книжку за одну ніч, Ви навряд чи колись до неї повернетесь. Якщо ж Ви прочитає цю книжку за одну ніч, Ваш колишній світ зруйнується і на його уламках народиться дещо абсолютно нове. У Анемі (країні Драконів) точиться братовбивча війна, що є аналогією подій, які розгортаються у сучасному світі. Червоні Дракони хочуть винищити Жовтих, аби заволодіти усіма земними та неземними багатствами. Жовті Дракони з усіх сил намагаються вистояти, адже саме вони оберігають Гармонію Всесвіту. Без Жовтих Драконів люди знищать одне одного і розпочнеться Великий хаос. Тереза важко переживає смерть коханої бабусі, яка мала загадкове минуле. Дівчина випадково дізнається, що бабуся була причетна до дивного світу Драконів, і випадково сама туди потрапляє разом з подругою Олесею.

Оля Зубарева

НАШІ ДРАКОНИ ВБИВАЮТЬ НАС

ПЕРША ЧАСТИНА

ГЛАВА 1

Рудоволоса дівчина, немовби витанцьовуючи химерний танець, йшла по скелястому березі моря. Її сміх весняною повинню розливався по літньому вечорі й перегукувався з древніми горами. Її безтурботне волосся, в якому путався вітер, різко контрастувало зі строгими правильними рисами обличчя хлопця. Який проте також сп'янів від свіжості та щирості цього вечора і, забувши все на світі, побіг на зустріч пінистим хвилям, що здавалось бились в істериці, слід за Уляною.

На горизонті вже догорав день, даруючи останні спалахи сонця цим шаленцям. Темно-синя глибина моря зачаровувала та лякала, яскраво-помаранчева глибінь цього вечора вселяла віру в життя.

- Негайно припини бризкатись, Улько!

- А не припиню!

- Тоді я оголошую морську війну! - двоє залились сміхом, підіймаючи навколо водяні смерчі.

Підлітки й не помітили як вже значно віддалились від берегу і раптом очі Уляни наповнились невимовним жахом, все тіло здавалось паралізувало, а ця секунда тривала вічність. У намаганні закричати дівчина зрозуміла, що на якусь хвилю онімила, почала жадібно ловити ротом повітря. Руслан відразу виніс Уляну з води. І хоча дівчина одразу прийшла до тями як тільки торкнулась суші, вона до останнього помаху вій триматиме в таємниці, що саме трапилось того прекрасного вечора.

- Який прекрасний камінь, - здивовано мовив Руслан, підіймаючи з ще гарячого, від денного сонця, каміння незвичайний камінь смарагдового відтінку формою з коло.

Якщо придивитися, в середині можна побачити щось схоже на тисячі зір, проте 19- річному хлопцю було далеко не до розглядання дивної знахідки. Уляна ж зачаровано взяла дивну річ до рук і від неї відразу відколовся невеликий шматочок, схожий на серпик молодого місяця.

- Чорт би тебе узяв, Уляно, ти розкажеш нарешті, що тебе так налякало!?

- Пообіцяй мені, що збережеш цей смарагдовий серпик як пам'ять про мене.

- Що ти таке говориш, ми завжди будемо разом, ти мабуть ще не зовсім оговталась.

- Пообіцяй! - твердо наполягла вона. З і погляду Руслан зрозумів всю важливість цього для неї.

- Обіцяю.

Рудоволоса вклала камінчик хлопцеві в руку і побігла геть. Заходяче сонце грало на її тоненькому силуеті всіма можливими фарбами. Роман раптом усвідомив, що мабуть більше ніколи не зустрине цю дивну Уляну.

ГЛАВА 2

Осінній дощ шмагав чорні тіла друзів та родичів, здавлених скорботою. Похоронна процесія рухалася так, наче бажала віддалити цей невідворотній момент, коли труну опустять в змочену дощем землю.

«Дурні люди - думала Тереза - вони відмовляються вірити у близькість кінця, хоча він давно настав. Невже вони вірять, що те, що лежить там в чорній, і до речі досить елегантній, коробці - бабуся!? Вона вже давно з ангелами чи зі зміями. Кожен потрапляє туди, у що вірить. Але ж вона вірила лише в людей та їхній безкінечний потенціал. Вона була ідеалісткою, занадто доброю та милосердною... продовжувала любити цей світ, незважаючи на всю його жорстокість до неї, незважаючи на це сіре місто, яке засмоктує своєю рутинністю, змушує втратити себе, іноді навіть не знайшовши. Тисячі обивателів день у день марнують безцінний час на справи, якими не горять, задля грошей, які не приносять їм щастя. Людство еволюціонувало, а людські стосунки навпаки: щирість зустрічається рідко й стикається зі стіною нерозуміння та глуму, дружба стала поняттям відносним. Чорт, створено стільки книг та хіба вони оживають в чиїхось розумах!? Невже і мені написано безплідно животіти...? Ні, на це я не згодна. Ї не була згодна на це вона. До останнього подиху намагалася додати

цьому світові барвистих фарб, до останнього давала людям шанс, до останнього залишалася людиною. «У 18 я побачила дракона» – такою була її остання фраза сказана мені. Я так ніколи і не дізнаюся, що це значило...! Поети завжди кажуть, що коли йде дощ, то це означає, що світ втратив часточку добра... насправді ж просто в атмосфері накопилась критична кількість вологи... проте, так, сьогодні світ став ще сумніше... всі ці люди у чорному горюють не за бабусею, а тому що самі залишилися без неї... чому я так і не зуміла полюбити це місто?» – метушливі думки плутались у втупленій в стіну дощу голові.

– Вона була великою жінкою...

«Бреше, він ніколи не розумів її!»

– Всім нам невимовно не вистачатиме Уляни Франківни...

«Бреше, вона завжди нехтувала бабусиною турботою!»

– Вона навчила нас завжди залишатися людьми...

«Брешеш, він не навчився у неї анічогісінько!»

– Та прийме Господь грішну душу, раби своєї...

«Бреше, бреше, бреше вона була свята! Для священика проводити тіло в останню путь така сама звична справа, як лікування поламаної руки для травматолога, як упакування придбаних кимось товарів для продавця... А як на мене, вони просто дурисвіти, які вводять в оману і людей і себе! Якби Господь хотів прийняти, як вони кажуть «раба свого», він би це зробив і без їхньої допомоги. До того ж це вони раби, бабуса була вільної, мов птаха! А взагалі, хто такий Господь? Де він? Я не вважаю себе вповноваженою судити про такі глобальні речі та, на мою думку, суспільству просто треба у когось вірити, аби перекладати свою провину за невдачі та просити допомоги. Я не заперечую, що є хтось вищий, хтось, хто управляє цими дурними створінням, проте я не сприймаю, коли цій істоті дають імена, зводять храми, поклоняються...»

Тереза вперше за довгий час заплакала... гірко і беззвучно...

- Дивна була вона, ця Уляна...

- Отож бо: погляд такий, наче знала щось доступне їй одній, раптово зникала кожні півроку і так само без попередження поверталася у вир подій.

- Дурна вона, вірила у свої ілюзії, а їх за 50 років назбирала чимало.

- Зате які вірші писала...

- Я тебе прошу, просто це було єдине, до чого була спроможна, університету не закінчивши, сплуталась з тим, як його, Данилом чи що... археолог був великий... подорожувати їм, ти диви, здумалось. Чесні люди щоденною працею собі хліб здобувають!

- Заздриш ти, стара дурепо, от і все.

- Може і так...

Дві жіночки під п'ятдесят, дві далекі родички, ще ті пліткарки, які зараз жили сварками та пересудами, так само як у двадцять гулянками та випадковим сексом.

Чорна маса похилила голови у скорботі, втупила напівпорожні очі у глевку мішанину, з якої діти у дворах цього міста була після дощу ліпили калачики, а романтичні особи називають «мати-сира земля». Печаль сідала на плечі, юні, старі – без різниці, міцно обіймала, висмоктуючи усі живильні соки, кров, лімфу, сперму – хто, що цінував. Дивна річ – поховання, купка істот тужать над бездиханним тілом, лише тому, що так прийнято. Страх сковував груди кожного: колись і їхнє ество стане предметом лицемірних промов та сліз (треба встигнути привести себе у форму\ написати книгу\ внести благодійний внесок до фонду захисту вимираючих кенгуру\ треба ВСТИГНУТИ). Та цього разу інший страх цілував усіх, він був якийсь підсвідомий, непояснювальний. Можливо давалось в знаки, те що тіло було не лише бездиханне, а й безсердечне, хто зна...

– Гелен, ану ворушись давай!

– Іду я, іду! Не кричи ти, віслюк!

– Хах, віслюк, ти диви, я бачу перебування у людському товаристві далось тобі у знаки... – гучний громоподібний регіт прокотився стінами моргу, познущавшись над їхньою білосніжною святістю. Клан, блідий, темноволосий з бордовим амбре юнак, із очима, що колються, та усмішкою, від якої стає моторошно, разом зі своєю напарницею на сьогодні, котру він усім своїм еством не переносив, опинилися в установі, останній на землі для мерців, не спроста.

– Ой, яка краса! – скрикнула Гелен, почавши вертіти у руках пончик, вкритий рожевою глазур'ю та різнобарвною присипкою.

Санітар Женя, обожнював такі: на смак було точнісінько як готувала його мама. Сьогодні через дзвінок чергової коханки, змушений був мчатися до дому, по дорозі заскочивши до магазину за дієтичним йогуртом для неї та пляшкою «Балтики» для себе. Слід лише уявити ту розпуку, що оповила його поки що слабкий розум, коли він змушений був відірватися від такого ласого рожевого звабника та підняти телефон, аби уникнути чергового скандалу.

– Я тебе прошу, нічого не чіпай! Та поклади ж ти на місце! – та Гелен його не чула, з усіх сил намагаючись знайти застосування цій дивній та симпатичній знахідці. Начепивши на голову, як корону, трошки більше хвилини з радісними криками кружляли між колишніми учителями, лікарями, хабарниками, зрадниками, алкоголіками, поетами. Якби вона відображалась у дзеркалі, то побачила б, як чарівно розвивалися її білосніжне кучеряве волосся, до стегон. На жаль, дракони не можуть бачити себе і ця висока, струнка блакитноока красуня, предки якої були неаполітанцями не виняток. Як і усім драконам вік її людського втілення визначити було не можливо, очевидним було одне – воно було ідеальним.

Знайшовши не підходящим таку роль рожевого предмета, ім'я якому вона не знала, Гелен почала вертіти його на пальці і вже збиралась викинути геть, як пончик розпався, усипавши своїми останками чоловіка, якому було вже байдуже.

– Якби ми було вдома я б тебе спалив!

– Але ж ми не вдома! – весело заперечила Гелен.

– Ми на роботі, тому займайся справою!

– Ти злий...

– А ти дурна!

– Ось вона. Я знайшла її.

– Так, це вона, я відчуваю розряд на кінчиках пальців, – верхні кінцівки Клана засяяли неземним золотавим світлом, наче хтось зловив блискавку і змусив її витанцьовувати навколо долоні.

– Забирай. Чому стала, наче тебе до скелі прикували, чому б я, до речі, був від душі радий?

– У тебе немає душі. І чому я маю це робити?!

– Бо ти жінка, якщо можна так сказати, – ехидно промовив Клан, – я не бажаю бачити нашу Королеву голою.

– Ти правий... Гарзд.

Гелен скинула простирadlo з мертвого тіла Уляни, ставши навколішки, прошепотіла щось на латині і наділа покійниці на палець срібний перстень.

Накреслила тим, що й у Клана, світлом на кінчиках пальців зірку на лівій груді та різко встромила в її центр руку. Покопавшись декілька секунд у холодному вогкому середовищі, близь якого мала б ховатися душа, нарешті висмикнула руку і серце Уляни разом з нею.

– Врятуйте наш світ, молю, – поцілувавши у лоб, мовила Гелен, – Клан, досить роздивлятися земних дівчат, навіть у нашої Королеви усередині повно силікону,

що тут говорити про інших.

- Якби міг – так би і залишився людиною...

- Ти не людина, Клане...

- Знаю...

І хоча рана на грудях миттю загоїлась, Клан непокоївся:

- Гадаєш не помітять?

- Хіба ці люди коли-небудь помічають щось, окрім себе...?

ГЛАВА 4

Це надвечір'я видалося нетипово живим та рум'яним: сонце, звісно, і досі залишалося для цього міста надмірною розкішшю, але небо сьогодні було по-юному рожевим, а повітря пахло по-весняному квітково. І хоча дане не можна віднести до пейзажу, який опанував душу Терези, все одно усмішка сковзнула по її обличчю, як тільки легкий вітерець торкався щік.

Вийшовши з сірої багатоповерхівки, яку вона відверто ненавиділа, через скупість та посередність тої, дівчина попрямувала до подруги. По дорозі клянучі бездарність архітектурного оформлення її кварталу, який був характерний усьому місту.

«Невже, ті, хто проектували ці будинки уявляли та допускали можливість людського життя у них? У цих холодних сірих однакових усюди стінах... Напевне, що ні! Вони унеможливають всілякий розвиток творчої особистості, заганяють її в убивчі рамки, не дозволяють виходити за межі уніфікованих норм. Лише шаленці могли планувати та мріяти про ідеальне суспільство рівних та однакових... Особистість від природи не може бути схожою на іншу, не може, н е м о ж е! Суспільство, яке відмовляється від творчо активних особистостей перетворюється на болото, покривається трясовиною рутини. Щоб убити вірус

пасивності та смиренності потрібні покоління. І сучасність це доводить. Будинки... Сірі будинки... Якщо я на тому світі зустріну їхніх творців, я вб'ю їх ще раз. Здається хтось став занадто агресивним і цей хтось я... Але ж ці будинки жахливі, непродуктивні, це будинки – привиди...!»

Добрівши до маленького будиночку з червоною черепицею на околиці вона постукала у двері.

– Як чудово, що ти прийшла, ми з мамою приготували смачнющі кекси!

– Я не на довго... – не дослухавши подругу Олеся потягла її до себе в кімнату на горищі.

– Ти вся схудла, але я тебе зараз буду відгодовувати, і мені все одно, що ти думаєш з цього приводу!

– Знаєш чому я до тебе прийшла?

– Уу...? – запитально глянула Олеся дожовуючи.

– Навіть не тому, що ти завжди мене годуєш, а тому, що ти змушуєш мені посміхнутися...

– Щось ти сьогодні надто сентиментальна...але мені все одно приємно. Як ти?

– Сама знаєш. Після смерті бабусі, наче Всесвіт перевернувся. Думаю про неї, згадую, як в дитинстві гостила на її дачі біля моря...А як вона любила море... Скільки історії знала про нього...

– Так, вона була чудовим другом. І вона б тебе точно не похвалила за те, що ти так себе мучиш!

– В останню нашу зустріч, бабуся була дуже стривожена, говорила, що має віддати мені якийсь камінь якнайскоріше, що це вкрай важливо... Вона ніби передчувала, що піде. Розповідала якісь дивні не пов'язані між собою історії, наче хотіла донести щось, що не могла сказати прямо...

- Слухай, а ти була в її кімнаті після смерті?

- Ні, мама якось поспіхом продала її будинок. Не маю жодного уявлення хто там нині живе. Я хотіла забрати деякі її речі на згадку, особливо її товстелезний старий фотоальбом, але мама чомусь була категорично проти. Все робила поспіхом...

- Дивно...

- Ти не думала сама сходити до нових жильців, пояснити їм все, попросити забрати речі?

- Думала, але...

- Що але? Ми зараз же йдемо туди!

- Ти збожеволіла? І що ми скажемо: «Добрий день, можна попорпатись у вашому підвалі?»?

- Саме так! Але я не зрозуміла, навіщо нам порпатись в підвалі...?

- Вона там зберігала усі ціні їй речі: фотоальбом, дивні маски і різні статуетки з подорожей.

- Вирішено: зараз же йдемо, поки я не передумала.

Вечір збирався полонити день, на вулицях, як завжди у цю пору було пусто, ставало прохолодно.

- Поспішаймо, Терезо, я маю до вечора бути вдома.

- Не я це все вигадала.

- Але ж ти хочеш цього, – з виглядом людини, яка доносить до немовляти очевидне мовила Олеся.

Дівчата підійшли до потрібного будинку. Навколо нього ріс невеличкий сад. Вітер на подвір'ї хилитав гойдалку. Червоні гноми мали б з цікавістю виглядати з трави, але трави не було, і їм залишалося розгублено чекати літа.

- Ці дерева посадила вона... - з сумом підмітила Тереза. Олеся розуміючи, обійняла подругу.

- Гаразд, досить скиглити, - рішуче мовила Тереза, - я гадаю найбезпечніше буде влізти у задне вікно, тоді ми відразу зможемо потрапити до підвалу.

- Я так і знала, що заходити через двері це не для тебе.

- Мені зараз буде важко пояснювати все господарям, до речі глянь: он вони.

Чоловік і жінка середніх років з респектабельним виглядом під ручку не спішно вийшли на двір і направилися на сусідню вулицю.

- Красива пара, - зауважила Олеся.

- Так, але їм не личить цей дім, - сум вкотре стиснув легені Терези.

- Вони одні тут живуть?

- Не знаю...

- Тоді, щоб не ризикувати, ввійдемо через вікно, щастя, що воно знаходиться так низько.

- Ну це так... А ти думаєш дякувати чому, я у тринадцять років вночі зустрічалася з місцевим хлопцем, аби погуляти під місяцем?

- Ого, та ти у нас смілива! - дзвінкий сміх наповнив надвечірню тишу.

- Тихіше, а то ще почують.

- Ти права, ну що, лізьмо?

- Лізьмо!

Терезі не вперше доводилось заходити до будинку нестандартним способом, тому вона без проблем відкрила вікно та миттю шмигнула всередину. Олеся ж – дитя міської цивілізації – подібне донині не практикувала, тому одна її половина була вимушена сіпатися ззовні, у той час як інша безперешкодно досягла цілі.

- Ти схожа на черв'ячка, що потрапив у халепу.

- Не смійся – краще допоможи.

Нарешті обидві потрапили у будинок.

- Здається пусто, – мовила Олеся.

- От і добре, але все одно не слід шуміти.

- Ти ж знаєш, де тут підвал?

- А як ти гадаєш? – усміхнулась Тереза, – ось і сходи.

- Ого, ти серйозно? Такі довгі і такі темні, якби я була режисером фільму жахів, то найкривавішу зі сцен я б знімала саме тут.

- І хто це каже, наша безстрашна Олеся? Куди ж подівся цей вмикач.

- Це каже, наша розумна Олеся, яка знайшла вмикач.

- Щоб ми без тебе робили.

- От і я про це, – задоволено сказала Олеся.

- Та це не підвал, це цілий музей. Звідки у твоєї бабусі стільки старовинних масок?

– Саме не знаю, вона завжди розповідала про них історії, але ніколи не відкривала: звідки вони у неї.

– Ну що, я схожа на древнього жерця, – запитала Олеся, надягнувши одну з масок. Обличчя було схоже на морду дракона з півколом вигнутими жовтими бровами, золотавим рогом, та видовженими примруженими очима-щілинами, – ой, боляче! – Олеся миттю скинула маску.

– Що сталося?

– Не знаю, обличчя запекло так, ніби його занурили у саме серце вогнища.

– Краще не примірай нічого на себе, бабуся завжди забороняла це робити.

– Щось дивне у цьому підвалі... Тобі не здається?

– Завжди здавалось, але з бабусяю атмосфера була більш казковою, ніж моторошною, як зараз.

– Не марнуватимемо часу, давай шукати той амулет, якщо він звісно тут.

– Тут. Я це відчуваю...

– Олесю, глянь: це той альбом, вона завжди зберігала його на он тому столі, а зараз він посеред кімнати на підлозі... Взагалі таке відчуття ніби тут щось шукали.

– Це не дивно: напевне новим власником було цікаво дізнатися, що тут.

Альбом був зі шкіряною бордовою палітуркою: бабуся любила цей колір. Він зберігав усю біографію Уляни. Від дитячих світлин, де вона з батьками блукали звивистими дорогами Карпат, світлин, де вона, рудоволоса дівчина-підліток, з красивим хлопцем з дорослими очима бігає пінистим берегом Чорного моря, до світлин, де вона колише таку довгоочікувану онуку. Останню світлину Тереза досі не зустрічала, дата говорила, що та була зроблена за два дні до смерті: Уляна стояла тут, у цій кімнаті, музеї її життя, навпроти картини. На звороті був

надпис: «Допоможи драконам».

– Олесю, глянь.

– Що це?

– Не знаю... – задумливо протягнула Тереза.

– «Допоможи Драконам»... Що б це могла означати?

– В останні дні вона постійно їх згадувала, але нічого конкретного не говорила.

– Терезо, мені здається, що це не просто фотокартка, це ключ. Можливо підказка у цій картині, що на світлині?

На картині зображено безмежне поле вкрите туманом, над ним шуміли чайки, а вдалині ледь-ледь виднівся маяк.

– Знаеш, цю картину бабуся отримала в подарунок від якогось італійця, закоханого у неї, як до цього у фарби та пензлі. Бувало вона задивиться на картину і раз у раз згадує цього тоді ще парубка. Казала: був він Драконом. Одним з тих, які охороняють всесвітню мудрість. У їхньому світі не було кохання, пари створювалися виключно через те, що так було заведено, така традиція була. Батьки там не відчують любові до дітей, виключно – обов'язок виростити їх та пустити у вільний політ. Дружби там нема також: турбуватися про інших нікому навіть у голову не прийде. Ні, поганими вони не були, просто жили іншим ось і все. Інші думки володіли їхнім розумом. А розум у них був.

Вони брали інформацію нізвідки: знання, які знаходяться усюди вони вміли розпізнавати і брати. Цивілізація Драконів досягла небаченого розвитку. Викорінилися, подібно низькорослій траві у їхньому світі, жадоба, корисливість – усе, що зараз править людьми.

Старі Дракони, переступивши порік десятитисячоліття, ставали прозорими і зникали безвісти, у той час народжувалося нове покоління. Цей художник належав до нього. Гармонії, яку так вперто будували предки, вони не цінували. Спустошеність охопила їх, закралися думки про необхідність змін. Тоді, Всесвіт

був не тривким, його матерія повсякчас давала тріщини, і молоді дракони безперешкодно подорожували простором. Найбільше їх манила Земля, ця вже майже зруйнована людьми планета. Лише там вони могли відчувати. Дружба, захоплення, ненависть, кохання ніде більше не торкали їх серцець – лише тут. Дракони були здібними до мистецтв та наук, тому у своїх земних втіленнях були скульпторами, хіміками, інженерами. Бабусі зустрівся художник. Ти ж знаєш, яка чарівна вона була... Не одного чоловіка вона зачарувала, але лише одного Дракона. Поруч з людьми Дракони можуть відчувати: на певний час вони здобувають душу, те чого їм так не вистачає. Чому цей Дракон зустрівся саме бабусі, хто зна... Колись вона казала: «Усі події залишають сліди у Всесвіті, тому ми завжди після усіх пілігримств повертаємось до початку. І я свої шляхи залишила у Анімі...»

– Ну і фантазія у Уляни...

– Це точно.

– Може підказка знаходиться на цьому полі...

– Це навряд-чи...

– Сама знаю...

Тереза підійшла до картини, аби краще її роздивитися

– Яка красива...!

Ступила крок – паркет під нею почав скрипіти, доки одна дошка не тріснула.

– Терезо, здається тут під підлогою щось є. Та тут же шкатулка, – Олеся вийняла з-під паркету зовсім маленьку за розмірами скриньку блідо-блакитного кольору.

– Відривай.

– Це маєш зробити ти.

Тереза узяла знахідку до рук. Здавалося зараз усе має стати зрозумілим. У шкатулці знаходився круглий камінь глибокого смарагдового кольору з маленькими вкрапленнями усередині. Він був підвішений на звичайній мотузці, але це не зменшувало його чарівності.

– Терезо, може це і є той амулет, про який тобі говорила Уляна?! Можна поглянути?

– Тримай... Так, це напевне він. Думаю більше нам тут робити нічого.

– Тоді ходімо.

Дівчата вимкнули світло і впевнились, що у будинку порожньо. Та, щоб не зраджувати традиціям, вийшли у вікно, тим паче це додавало ситуації певної гостроти.

Олеся першою опинилася на волі. Тереза ж задивилася на фото теперішніх власників: типова щаслива родина – мама, тато, дорослий син – посміхалися біля новорічної ялинки. І тут двері відчинились, на порозі з абсолютно розгубленим виглядом стояв чорнявий хлопець років двадцяти із струнким гарним тілом та мокрим волоссям – щойно з душі. Той факт, що новоявлений хазяїн був лише у рушнику, додавав йому вигляду ще більшої недоречності. Не встиг він промовити ні слова, як некликана гостя з товстим альбомом та шкатулкою у руках розсміялася та чкурнула у вікно.

– Біжимо, – мовила Тереза Олесі, яка мала щастя спостерігати цю німу сцену. І дівчата з реготом зникли.

Хлопець, як був у рушнику, вибігав на двір і з дивною усмішкою проводжав неочікувану незнайомку.

ГЛАВА 5

У країні Драконів зараз літо, там завжди літо, там завжди цвітуть анемони. Де знаходиться ця країна вам не скаже ніхто, навіть її жителі. Хоч би тому, що воно

цього не знають і, адже розуміють всю безкінечність простору.

– ... Дракони, брати, воїни...! Наше коріння йде в історію, аж до створення світу та до народження цінностей у ньому. Наше коріння дало міцні пагони, розрісшись у цілий Всесвіт. Та зараз наш цвіт уражає розбрат та жадоба. Наші раніше вірні союзники звернули зі стежки миру та процвітання і витягнули братні народи на криваву стежку війни. Золоті Дакони! Я закликаю вас усіма силами обороняти Анему. Не піддавайтесь підступним вигадкам наших непутніх братів Червоних Драконів! Захистимо Анему: не дамо порушитися Всесвітній рівновазі!..

Бризки вогню виривалися з вуст Клана, коли він промовляв до своєї, такої нечисленної, аудиторії. Проте тут зібрались лише ті Дракони, хто пам'ятаючи Уляну, вірив у Всесвітні цінності та у силу охоронюваних ними ідеалів.

– Червоні Дракони повсякчас чинили наругу над нами, цькували нашу історію, глумилися над нашою здатністю літати, нищили наші скарби. Маскуючи свої скверни кличем бажання допомоги нам прирівнятися їхній расі. Та жодного слова ними не було сказано про те, що саме ми першими заселили Анему, що ми вміємо літати і тому нам належить право охороняти космічні світила, тоді як ім дісталися земні надра. Усіма силами ми хотіли жити у мирі. Йшли на поступки. Не нищили їхніх аур у відповідь на руйнацію наших. Ба ні, ім мало! Вони хочуть захапати наше одвічне право охороняти небесні світила, аби скористатися їхньою могутністю і заволодіти не одним Всесвітом. Вибору у нас немає, окрім відібрати силою те, що належить нам поправу, але відібрано також силою... – натхненний мовою Клана, натовп Драконів ремствував, дихав вогнем.

Тисячоліттями Дракони жили у гармонії з горами, морями, небом та собою. Жили єдиним неподільним народом. Доки Великий Струс не сполохав їхньої гармонії: зовсім поруч зі світом, де вони були господарями, народжувався абсолютно новий, досі невідомий простір. Простір був цей у стократ прекрасніший Анеми: лани, яким краю не видно, океани, які не кожен Дракон перелетить, і небачене досі море над головою, пізніше його назвуть «небом». Повсякчас воно вкривалося пухкими хвилями, які бігли, бігли, як скоро на цій планеті метушитимуться люди. Бува воно ставало сіро-червоним – тоді уся рослинність вкривалась зранку прозорим щитом, який невдовзі танув. Цей сусідній світ був чимось більшим, ніж прекрасним, він мав Душу, те чого так не вистачало Драконам... Безмежні замети снігу на високих гострих штиках, котрі протикали небо. Блакитні глибини, які таїли не одну розумну земну цивілізацію та ще більше Всесвітів. Пустелі, жилами яких тече пристрасть. Усе це, ба навіть більше, було у тим

дивні, новоявленім просторі. По правді кажучи, він не відрізнявся кардинально від Анеми. І навіть коли, після мільйонів років спокійного тріумфу природи та кохання, на ньому з'являться люди, котрі знищать геть усе це торжество, цей світ завжди манитиме Драконів тим, що має Душу...

ГЛАВА 6

Тереза ліниво перебирала ногами на шляху до школи, поглядом, який абсолютно не виражав зацікавленості у житті, що вирувало навколо, обводила навколишні пейзажі. Через тиждень – останній день прийому заявок на грант у балетній школі в Нью-Йорку.

«– Тереза, чорт би тебе узяв, невже ти здасися, навіть не спробувавши!?

– Ти ж розумієш: за тиждень я не встигну відточити танець та зняти відео.

– Тереза, ти не з тих, хто так просто відступає від мрії!

– У мене все одно не вийде, навіть намагатися не стану.

– Якщо ти відступишся від своєї мрії, я тебе не поважатиму!

– Хто ти? Ти це я, дурепо! І ти робитимеш те, що я тобі накажу.

– Ні, зараз ти скиглиш і не в змозі приймати такі важливі рішення, тому це робитиму я. Ти прийматимеш участь!

– Замовкни, і так не має сил! Хто ти така?! Годі мене мучити! Дожилась говорю сама з собою!»

Дорогою до школи Тереза, захоплена жвавою дискусією зі своєю підсвідомістю/другим я/чи як там називається той голос у середині, який виникає нізвідки, коли нам потрібна порада, і так само у нікуди зникає, навіть не помітила, як до неї підійшла Олеся.

– Я кричала на всю вулицю, аби докликатися тебе, ти наче навмисне не чула. Фуух, ледве наздогнала.

– Вибач – не чула.

– Ну що, як ти? Чесно кажучи вигляд у тебе, хоч дітей лякай... Подруго, пора повертатися до життя!

– Я просто не виспалась... Чесно...

– Ти пам'ятаєш, що дедлайн конкурсу, який ти виграєш, через тиждень? Коли зніматимемо відео? – з ентузіазмом запитала Олеся. По всьому було зрозуміло: не діставши свого дівчина просто так не відступить.

– Я передумала брати участь

– Ти помиляєшся, це такий шанс для тебе і я не дозволю тобі його прогавити через твою дурість.

– Я не хочу... Тебе це не має так переймати.

– У тебе є три дні аби відрепетирувати танець, у суботу ми знімаємо. Зустрінемося о третій на Відьминій Горі. Якщо не прийдеш – ніколи з тобою не говоритиму більше.

Олеся поправила волосся трішки довше плечей кольору сонячних зайчиків, яке постійно норвило заслонити їй очі, і рішучим кроком попрямувала до ліцею. Тереза і Олеся з дитинства були разом, як справжні сестри. Жодна з них не згадає, як вони познайомились, але обидві впевнені, що це надовго. Виросли у одному дворі. Разом пішли до дитсадка. Потім до школи. Разом вони ходили на уроки, разом були у школі, разом йшли до школи, розлучившись удень: Тереза йшла на заняття з танців, а Олеся на драму, вони разом гуляли ввечері. Їх світ був рожевим та безхмарним. У нього вони з радістю пускали гостей – однокласників, сусідських дітей, та ніхто не затримувався там надовго. Час йшов, змінювались пейзажі, люди приїжджали і виїжджали, лише їхня дружба була незмінною. Нічого у їхньому маленькому озері не віщувало шторму. Та ось один осінній вечір змінив те, що, здавалося, буде статичним вічністю. Дівчата, як

завжди, зустрілися увечері в дворі.

– Привіт, Олесю! – радісно загукала Тереза і побігла до подруги по жовтому листю.

– Привіт... – пробурмотіла Олеся.

– У мене є м'яч, пограємо у баскетбол?

– Терезо...

– Що...? – здивовано глянула та на подругу.

Олеся випустила м'яча, що їй кинула Тереза, та заплакала, наче всередині неї лютувала холодна літня гроза з гучними розкатами грому та вогняними блискавицями, а це всього лише дощ тік по її щокам. Олеся, на відміну, від інших дітей ніколи не плакала. Незважаючи на голосний дитячий сміх, яким повсякчас зрошувала будні, дивилася на усіх вдумливими дорослими очима. Тереза дитячими ручками міцно обняла цей маленький водопад з кісками.

– Якщо хочеш можемо пограти у щось інше... – запропонувала, розуміючи, що справа далеко не у цьому.

– Тато отримав нову роботу, і ми переїзжаємо на інший кінець міста. Я ходитиму в нову школу...

Того вечора, у дванадцять років, уперше вони помітили, що стіни їхнього маленького вакуумного остова почали вкриватись тріщинами, як весняний лід, по якому вони так любили бігати. І хоча вони надалі проводили безліч часу разом, вони вже назавжди покинули той безтурботний острів дитинства.

ГЛАВА 7

Ті, хто вважають, що Дракони це триголові велетні з крилами – брешуть. Так, вони можуть набувати і такої подоби, але насправді нічим не відрізняються від людей. Як і люди вони лише енергія, фізичні обриси якої залежать від кута зору та від думки про них того, хто дивиться. Хіба ж бо люди всі такі прекрасні, якими здаються на перший погляд? Хіба насправді всі вони не пристосованці та лицеміри? Хтось у більшій мірі, хтось у меншій, але тенденція є беззаперечною

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/ru/zubar-va_olya/nash-drakoni-vbivayut-nas

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)